

Sygn. akt IV CSK 71/19

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku A. B.
przy uczestnictwie T. R.
o zniesienie współwłasności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 11 lipca 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w O.
z dnia 25 lipca 2018 r., sygn. akt IX Ca (...),

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- II. orzeka, że wnioskodawczyni i uczestnik ponoszą koszty związane ze swym udziałem w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 25 lipca 2018 r. Sąd Okręgowy w O. oddalił apelację uczestnika T. R. od postanowienia Sądu Rejonowego w P. z dnia 28 kwietnia 2017 r., którym Sąd ten dokonał na wniosek A. B. zniesienia współwłasności nieruchomości, nabytej przez nich w częściach równych w czasie, gdy pozostawali w konkubinacie. Sąd podzielił nieruchomość na dwie części i przyznał jedną z nich na wyłączną własność wnioskodawczyni, a drugą uczestnika, zasądając od niego z tytułu dopłaty kwotę 13.350 zł i oddalając jego żądanie o zwrot „nakładu” w wysokości 30.500 zł, przez który uczestnik rozumiał jego wydatek na nabycie przez wnioskodawczynię udziału w tej nieruchomości.

W skardze kasacyjnej opartej na podstawie naruszenia zarówno przepisów prawa materialnego art. 405 oraz art. 65 § 1 i 2 k.c., jak i procesowego art. 382 w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 13 § 2, art. 618 § 1 i art. 328 § 2 w zw. art. 391 § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. uczestnik uzasadnił wnioski o przyjęcie skargi do rozpoznania jej oczywistą zasadnością, wynikającą, z faktu, że „Sąd (...) w zaskarżonym postanowieniu dopuścił się naruszenia prawa materialnego oraz prawa procesowego”.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli wystąpi przynajmniej jedna z określonych w tym przepisie przyczyn, co powinno zostać wykazane i należyte uzasadnione przez uczestnika (stronę) składającego wniosek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.). Warunki, jakim powinno odpowiadać prawidłowe uzasadnienie wniosku zostały wszechstronnie wyjaśnione w ustabilizowanym orzecznictwie Sądu Najwyższego.

Uzasadnienie wniosku skarżącego nie odpowiada tym wymaganiom.

Uczestnik nieskutecznie powołał się na przyczynę, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., a zatem na oczywistą zasadność skargi. W celu przekonania, że przyczyna ta w sprawie rzeczywiście zachodzi, należy przedstawić stosowną argumentację prawną zmierzającą do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanych przez autora skargi przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw kasacyjnych (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.).

W skardze brak argumentacji, przekonującej, że skarga jest oczywiście uzasadniona w przedstawionym rozumieniu. Uzasadniając wniosek, uczestnik ograniczył się do wskazania kolejno wszystkich naruszonych - jego zdaniem - przepisów prawa powołanych w podstawach kasacyjnych oraz powtórzenia w zmodyfikowanej postaci argumentacji przedstawionej na ich uzasadnienie, z pominięciem wywodów dotyczących oczywistego charakteru zarzuconych naruszeń, świadczących o wydaniu ewidentnie błędnego orzeczenia, co mogłoby ewentualnie prowadzić do wykazania oczywistej zasadności skargi. Sformułowanie uzasadnienia w taki sposób oznaczałoby konieczność rozpoznania postawionych

zarzutów, co na obecnym etapie postępowania byłoby niedopuszczalne. Nie należy przy tym tracić z pola widzenia, że rolą Sądu Najwyższego nie jest weryfikowanie prawidłowości podstawy faktycznej i prawnej prawomocnych orzeczeń sądowych, ani wyjaśnianie wszystkich ewentualnych wątpliwości prawnych, jakie nierozzerwalnie wiążą się z procesem orzekania (wykładni i stosowania prawa).

Warto też zauważyć, że uczestnik zasadniczo opierał się w skardze na twierdzeniu, że Sąd odwoławczy z naruszeniem art. 405 k.c. i art. 618 § 1 k.p.c. nie rozliczył „nakładu” z majątku uczestnika na majątek wnioskodawczynie. Twierdzenie o „oczywistej” zasadności skargi nie broni się także z tego względu, że w orzecznictwie przyjęto, iż wydatki na zakup przedmiotu podziału nie są rozliczane w postępowaniu o zniesienie współwłasności, lecz wyłącznie w procesie (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 1998 r., I CKN 453/97, niepubl. i z dnia 10 listopada 2006 r., I CSK 219/06, niepubl.).

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania stosownie do art. 398⁹ § 2 k.p.c., opierając rozstrzygnięcie o kosztach na podstawie art. 520 § 1 k.p.c.

jw